

„Neexistuje tak zničená minulosť, že by sa jej nemohlo dotknúť Božie milosrdenstvo“ (25)

Vo svojom výklade o utrpení a smrti Ježiša sa Lev XIV v stredu zameral na "zostúpil k zosnulým" a jeho význam pre náš kresťanský život.

24.09.2025

III. Veľká noc Ježiša

8. Zostúpenie. A v duchu prišiel ohlásiť spásu aj dušiam vo väzení» (1 Pt 3, 19)

Čítanie z Prvého listu sv. apoštola Pavla (1 Pt 3, 18-19)

Veď aj Kristus raz navždy trpel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu. Bol usmrtený v tele, ale Duchom oživený. V ňom prišiel a kázal aj duchom, čo boli vo väzení.

Drahí bratia a sestry, požehnaný deň, aj dnes sa pristavíme pri tajomstve Svätej soboty. Je to deň veľkonočného tajomstva, v ktorom sa všetko zdá nehybné a tiché, no v skutočnosti sa uskutočňuje neviditeľné dielo spásy:

Kristus zostupuje do ríše zosnulých,
aby priniesol ohlasovanie
zmŕtvychvstania všetkým, ktorí boli
v temnotách a v tieni smrti.

Tento dej, ktorý nám odovzdala
liturgia a tradícia, predstavuje
najhlbší a najradikálnejší prejav
Božej lásky k ľudstvu. Nestačí
povedať ani veriť, že Ježiš zomrel za
nás: treba uznať, že vernosť jeho
lásky nás chcela hľadať tam, kde sme
sa stratili, tam, kam sa môže dostať
iba sila svetla schopného preniknúť
do panstva temnôt.

V biblickom chápaní nie je podsvetie
ani tak miestom, ako skôr stavom
existencie: stavom, v ktorom je život
oslabený a vládne tam bolesť,
samota, vina a odlúčenie od Boha i
od iných. Kristus nás prichádza
zasiahnuť aj do tejto priepasti,
prekračuje brány tohto kráľovstva
tmy. Vstupuje, akoby povedal,
priamo do domu smrti, aby ho

vyprázdnil, aby oslobodil jeho obyvateľov, berúc ich za ruku jedného po druhom. Je to pokora Boha, ktorý sa nezastaví pred naším hriechom, ktorý sa nezľakne ani krajného odmietnutia zo strany človeka.

Apoštol Peter v krátkej pasáži svojho Prvého listu, ktorú sme počuli, hovorí, že Ježiš, oživený v Duchu Svätom, išiel ohlásiť spásu „aj dušiam vo väzení“ (1 Pt 3, 19). Je to jeden z najdojímavejších obrazov, ktorý nie je rozvinutý v kanonických evanjeliách, ale v apokryfnom texte nazývanom Nikodémovo evanjelium. Podľa tejto tradície sa Boží Syn vydal do najhustejších temnôt, aby dosiahol aj posledného zo svojich bratov a sestier a priniesol aj tam svoje svetlo. V tomto geste je celá sila i neha veľkonočného posolstva: smrť nikdy nemá posledné slovo.

Drahí priatelia, Kristovo zostúpenie sa netýka len minulosti, ale dotýka sa života každého z nás. Podsvetie nie je iba stavom mŕtvych, ale aj tých, ktorí pre zlo a hriech zakúšajú smrť už teraz. Je to i každodenné peklo samoty, hanby, opustenosti, únavy zo života. Kristus vstupuje do všetkých týchto temných skutočností, aby nám dosvedčil Otcovu lásku. Nie preto, aby súdil, ale aby oslobodil. Nie preto, aby obviňoval, ale aby zachránil. Robí to bez hluku, potichu, ako ten, kto vstupuje do nemocničnej izby, aby priniesol útechu a pomoc.

Cirkevní otcovia na stránkach mimoriadnej krásy opísali túto chvíľu ako stretnutie: stretnutie Krista s Adamom. Stretnutie, ktoré je symbolom všetkých možných stretnutí medzi Bohom a človekom. Pán zostupuje tam, kde sa človek ukryl zo strachu, a volá ho po mene, berie ho za ruku, dvíha ho a privádza späť na svetlo. Robí to s plnou

autoritou, ale aj s nekonečnou nehou, ako otec so synom, ktorý sa bojí, že už nie je milovaný.

Na východných ikonách Zmŕtvychvstania je Kristus znázornený, ako rozráža brány podsvetia a vystiera svoje ruky, aby uchopil zápästia Adama a Evy. Nezachraňuje iba seba, nevracia sa do života sám, ale so sebou ťahá celé ľudstvo. Toto je skutočná sláva Zmŕtvychvstalého: je to moc lásky, solidarita Boha, ktorý sa nechce zachrániť bez nás, ale iba s nami. Boha, ktorý nevstáva z mŕtvych inak, než objímajúc naše biedy a dvíhajúc nás k novému životu.

Svätá sobota je teda dňom, keď nebo navštívi zem najhlbšie. Je to čas, keď každý kút ľudských dejín je zasiahnutý svetlom Veľkej noci. A ak Kristus dokázal zostúpiť až tam, nič nemôže byť vylúčené z jeho vykúpenia. Ani naše noci, ani naše

najstaršie viny, ani naše rozbité vzťahy. Niet minulosti tak poškodenej, niet príbehu tak skompromitovaného, že by sa ho nemohlo dotknúť Božie milosrdenstvo.

Drahí bratia a sestry, zostúpenie pre Boha nie je porážkou, ale završením jeho lásky. Nie je neúspechom, ale cestou, ktorou ukazuje, že nijaké miesto nie je príliš vzdialené, nijaké srdce príliš zatvorené, nijaký hrob príliš zapečatený pre jeho lásku. To nás teší, to nás podopiera. A ak sa nám niekedy zdá, že sme na dne, spomeňme si: to je miesto, odkiaľ je Boh schopný začať nové stvorenie. Stvorenie z ľudí, ktorí boli pozdvihnutí, zo srdc, ktorým bolo odpustené, zo slz, ktoré boli zotreté. Svätá sobota je tichým objatím, ktorým Kristus predstavuje celé stvorenie Otcovi, aby ho znova začlenil do jeho plánu spásy.

Preklad Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/neexistuje-tak-znicena-
minulost-ze-by-sa-jej-nemohlo-dotknut-
bozie-milosrdenstvo/](https://opusdei.org/sk-sk/article/neexistuje-tak-znicena-minulost-ze-by-sa-jej-nemohlo-dotknut-bozie-milosrdenstvo/) (21.03.2026)